

Arrest

**nr. 78 607 van 30 maart 2012
in de zaak RvV X IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. SOUDANT, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 20 augustus 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 december 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 maart 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 november 2011.

1.3. Op 28 december 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 december 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A(...) Z(...) M(...) T(...), bent een 25-jarige Afghaanse jongeman van Tadjiek-origine. U bent geboren in de stad Herat waar u woonde tot uw zevende levensjaar. Daarna vluchtte u naar de stad Mashhad in Iran. Ongeveer twee maanden voor uw vlucht werd u gedeporteerd uit Iran waarna u verbleef bij uw zus en schoonbroer in Herat tot u ontvoerd werd. U stopte met school na de negende klas toen u een schoenwinkel begon in Mashhad. U spreekt Dari en Farsi en sinds u in België verblijft, begrijpt u een beetje Nederlands en Engels.

Nadat u gedeporteerd werd uit Iran in mei 2010, verbleef u in Herat bij uw zus en schoonbroer. U was alleen thuis toen u een man de woonkamer zag binnenkomen. U bevond zich in de keuken en werd door hem niet opgemerkt. U viel hem aan in zijn rug en kon zijn masker aftrekken waardoor u zijn gezicht zag. Op dat moment werd u op het hoofd geslagen door een tweede man. U verklaart dat er ook nog een derde man aanwezig zou geweest zijn. Toen u wakker werd bevond u zich in een kelder. De volgende dag bracht één van de mannen u wat te eten en vroeg hij het nummer van uw vader. U heeft uw eigen nummer gegeven maar er nam niemand op. De volgende dag probeerde hij nog eens en kreeg hij uw schoonbroer aan de telefoon. Voor het gesprek ging hij naar buiten maar voor hij ophing, liet hij u uw schoonbroer groeten. Achteraf kreeg u te horen dat uw familie binnen de tien dagen anderhalf miljoen afghani per ontvoerder moest neertellen anders ging u het met uw leven bekopen.

U ondervond dat er twee van de drie mannen u harder aanpakten dan de derde. Achteraf kwam u te weten dat deze ‘vriendelijke’ man de neef van uw schoonbroer was. De zesde dag kwam deze persoon u ophalen in de kelder en vertelde u dat hij u ging bevrijden. U moest geblinddoekt en geboeid in de koffer van de auto plaatsnemen en werd naar een voor u onbekende bestemming gebracht. Na tien minuten kwam een bromfietser langs die u meenam naar zijn huis. U kon uw schoonbroer waarschuwen die u oppikte en onderbracht bij een vriend van hem. U verbleef hier twee nachten waarop u de derde nacht vluchtte uit Herat.

Toen u zes dagen vastzat in de kelder waren er gesprekken geweest tussen enerzijds de neef van uw schoonbroer en anderzijds uw vader en schoonbroer. De neef van uw schoonbroer vertrouwde uw familie toe dat zijn twee handlangers u wilden vermoorden en dat hij u kon helpen ontsnappen in ruil voor anderhalf miljoen afghani. Uw familie ging hiermee akkoord.

U verliet Afghanistan eind januari 2010 en kwam aan in België op 20 augustus 2010 waar u 14 december 2010 asiel aanvraag.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw leven.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara voor. Na het gehoor maakt u aan het CGVS verschillende onleesbare kopieën over zonder nadere toelichting. Van een paar documenten kon enkel vastgesteld worden dat het waarschijnlijk grondeigendom documenten waren.

B. Motivering

*Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig geloofwaardig en doorleefd zijn dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw vrees tot vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.***

*Zo verklaart u dat u ontvoerd werd om uw vader te raken (CGVS p. 16) en omwille van financiële redenen (CGVS p. 11, 18 en 21). Als men uitgaat van deze veronderstelling is het raar dat uw vervolgers ‘wachten’ op uw toevallige terugkeer uit Iran. U werd immers onverwachts gedeporteerd uit Iran waardoor u een toevallig doelwit werd voor uw ontvoerders (CGVS p. 6 en 10) terwijl uw zus haar hele leven in de stad Herat woont en dit bekend is bij uw vervolgers. (CGVS p. 8 en 17). **Het lijkt dan ook onlogisch dat uw ontvoerders zouden wachten op een eventuele terugkeer van uzelf naar Herat terwijl uw zus, die een veel gemakkelijker doelwit zou zijn als vrouw, ongemoeid gelaten wordt. Gezien uw ontvoering en het doel ervan weinig aannemelijk overkomt wordt uw geloofwaardigheid hierdoor in ernstige mate aangetast.***

Volgende vaststellingen bevestigen het feit dat er aan uw relaas weinig geloof kan gehecht worden:

Ook over de rol van de neef van uw schoonbroer doet u dubieuze verklaringen. U verklaart immers dat toen uw ontvoerders uw familie voor de eerste keer aan de telefoon hadden, ze vroegen om anderhalf miljoen afghani per ontvoerder. Indien uw familie niet betaalde binnen de tien dagen, ging u vermoord worden (CGVS p. 14, 17 en 19). Later handelt de neef van uw schoonbroer op eigen houtje als hij uw familie opbelt met de boodschap dat hij vreest dat zijn twee mededaders u sowieso zouden vermoorden omdat u het gezicht van één van hen gezien had (CGVS p. 10, 15, 17 en 18) en dat hij zijn

deel van het geld wil (CGVS p. 11, 15 en 17). **Dit klinkt weinig aannemelijk aangezien u eerder beweerde dat het twee dagen duurde alvorens de ontvoerders uw schoonbroer voor de eerste keer konden bereiken (CGVS p. 11). Hierbij stelt zich de vraag waarom de ontvoerders gedurende twee dagen bij het originele plan blijven en zich pas daarna zorgen beginnen te maken over het feit dat u van één van hen het gezicht heeft gezien.** Daarbij komt nog dat u enkel een gezicht heeft gezien in een flits tijdens een gevecht. U heeft geen naam, geen adres of andere nuttige informatie, dus in feite hoeft de ontvoerder zich weinig zorgen te maken. Bovendien had u ook geen klacht ingediend bij de autoriteiten (CGVS p. 12). Elk motief om u te willen vervolgen, valt door deze feiten dus ook weg.

Vervolgens beweert u dat de neef van uw schoonbroer u wou 'helpen' (CGVS p. 17 en 18). Hij deed dit omdat zijn twee handlangers erover dachten u sowieso te vermoorden omdat u van één van hen het gezicht had gezien (CGVS p. 10, 15, 17 en 18). Hieruit blijkt dat het nooit de intentie was van de neef van uw schoonbroer om zijn dreigement om u te vermoorden als uw familie niet betaalde uit te voeren en dat hij er zeker van was dat uw familie drie keer anderhalf miljoen afghani op tafel kon neerleggen. Het kan kloppen dat de neef van uw schoonbroer geen moordenaar is maar het feit dat hij bereid is om verre familie te ontvoeren om financiële redenen toont aan dat hij ver gaat om aan geld te komen. **Het lijkt dan ook bijzonder ongeloofwaardig dat een op geld bewuste crimineel zoals de neef van uw schoonbroer zich tevreden zou stellen met zijn deel, anderhalf miljoen Afghani, aangezien hij er vanuit ging dat uw familie zeker met drie keer anderhalf miljoen afghani over de brug zou kunnen komen zoals bij het originele plan het geval was.** Het lijkt ook niet helemaal duidelijk waarom de neef van uw schoonbroer zichzelf heeft bekendgemaakt tegenover uw familie (CGVS p. 15 en 17). U verklaarde immers dat de man waarvan u het gezicht gezien heeft niet de neef van uw schoonbroer was (CGVS p. 15). Ook uw familie, zelfs uw schoonbroer, had na het eerste telefoontje waar uw vervolgers uw familie nog anderhalf miljoen afghani per persoon vroegen niet door dat die neef hierbij betrokken was. U verklaarde immers dat het de neef van uw schoonbroer zelf was die zich tijdens een telefoontje met uw familie voorstelde als dusdanig en zei dat hij u kon helpen met te ontsnappen (CGVS p. 15 en 17). De vraag rijst waarom hij zichzelf bekendmaakt en zich zo blootstelt aan vervolging van de autoriteiten. Hij had immers evengoed uw familie op de hoogte kunnen stellen van de plannen van zijn twee handlangers en zijn hulp aanbieden zonder uit de anonimiteit te treden.

Bovendien moet worden opgemerkt dat de bedreigingen geuit door de twee handlangers na uw vrijlating weinig geloofwaardig zijn (CGVS p. 12, 20 en 21). Ze beweren immers naar u op zoek te zijn, maar de reden waarom is vrij onduidelijk. Zoals hierboven vermeld, had u enkel een gezicht gezien en had u geen naam of adres die u kon doorgeven aan de autoriteiten. Zoals u zelf beweert is dit niet genoeg voor de politie in Afghanistan om de daders te kunnen opsporen (CGVS p. 13 en 21). Het ging ook niet om het geld aangezien ze dreigden u te ontvoeren en te laten verdwijnen (CGVS p. 12, 20 en 21). Daarnaast kan men vragen stellen bij de strategie gehanteerd door uw vervolgers. **Het klinkt weinig aannemelijk dat als uw vervolgers op zoek zijn naar u, ze uw familie eerst via de telefoon op de hoogte brengen dat ze wel degelijk op zoek zijn naar u waarna u voorzorgen kan nemen en vluchten.**

Het komt bovendien weinig doorleefd over dat u niet weet hoe de ruil verlopen is voor uw leven en het geld (CGVS p. 18, 21 en 22). Dit moet nochtans een zeer precare situatie geweest zijn voor uw familie. De neef van uw schoonbroer handelde immers op zijn eentje. Aangezien er niemand van uw familie aanwezig was tijdens uw vrijlating, wordt ervan uitgegaan dat uw familie de neef van uw schoonbroer op zijn woord heeft moeten geloven en anderhalf miljoen afghani heeft gegeven alvorens u werd vrijgelaten. Dit betekent ook dat er één van uw familieleden de neef van uw schoonbroer heeft ontmoet om hem het geld te overhandigen. **Het feit dat u niets weet over hoe de ruil voltrokken is geweest, is dan ook totaal ongeloofwaardig. Uw excuus dat u weinig tijd had om hierover te spreken met uw vader toen u ondergedoken zat in de stad Herat (CGVS p. 18) is dan ook geen afdoende excuus aangezien u sindsdien voldoende contact heeft gehad met uw vader via de telefoon om hiernaar te vragen.**

Met betrekking tot het bovenstaande dient dus geconcludeerd te worden dat u op basis van uw verklaringen – wat betreft de elementen die de kern van uw asielrelaas raken – ongeloofwaardig wordt geacht door het CGVS. Het CGVS hecht geen geloof aan het feit dat u ontvoerd geweest bent en aan het feit dat u bij terugkeer het risico loopt belaagd te worden door de ontvoerders. Bijgevolg kan u noch de status van vluchteling noch de status van subsidiaire beschermde worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet veranderen. De taskara bevestigt enkel uw identiteit de welke niet betwist wordt terwijl de onleesbare bewijzen van grondeigendom enkel bewijzen dat uw familie grond bezit. De andere documenten zijn totaal onleesbaar. Bovendien dient te worden opgemerkt dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, diploma's paspoorten, etc...) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn

omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratieve dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Herat meer bepaald in het district Herat te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport " UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afgaanse burgers werd door UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. UNHCR oordeelt dat in het licht van: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen, de situatie in bepaalde delen van Afghanistan kan gekenmerkt worden als een situatie van veralgemeend geweld. Meer specifiek stelt UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten.

Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt echter expliciet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Herat een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR heeft na december 2010 geen update meer vrijgegeven van deze Eligibility Guidelines en deze richtlijnen zijn dus nog steeds geldig.

Uit een grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie SRB "Afghanistan" – "Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nimroz" dd. 26 augustus 2010 (updated 24-10-2011)) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. De Secretaris-generaal van de Verenigde Naties, het UNHCR en de Afghanistan NGO Safety Office situeren de kern van het conflict in het zuiden, zuidoosten en oosten van het land.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt verder dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara in de provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van die aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet zouden lopen.

Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht zouden werpen op hogervermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Herat in de provincie Herat vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Herat actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Herat aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (vluchtelingenverdrag), artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) bij de appreciatie van zijn asielrelaas weinig rekening hield met de neergelegde documenten (o.a. de taskara) en de toestand in zijn land van herkomst, o.a. de regio Herat waarvan hij afkomstig is. Verzoeker is de mening toegedaan dat het CGVS zich gefocust heeft op kleine onduidelijkheden die niet te wijten zijn aan hem en die de aard van zijn asielrelaas niet per se in twijfel brengen. Hij stelt dat de door hem aangehaalde feiten, o.a. de ontvoering, vaak voorkomen in Afghanistan en het grootste deel van Herat onveilig is, waarvoor hij verwijst naar een verslag van UK Border Agency en het CEDOCA-verslag in het administratief dossier. Voorts onderstreept verzoeker dat hij geen vluchtalternatief heeft in Afghanistan en de civiele bevolking aldaar het slachtoffer is van de machtsstrijd tussen de overheid en de anti-gouvernementele organisaties. Volgens verzoeker kan hij in deze omstandigheden niet op de bescherming van de nationale autoriteiten rekenen, in welk geval hij de internationale bescherming kan inroepen. Ten slotte betwist hij de motivering van de bestreden beslissing op een meer gedetailleerde wijze.

Wat betreft de subsidiaire bescherming voert verzoeker aan dat zijn afkomst uit Herat niet betwist wordt. Hij vervolgt dat het een publiek geheim is dat de veiligheidssituatie in de Afghaanse provincies zeer volatiel is. Verzoeker verwijst naar de nota "*Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers*" van februari 2010 en het verslag van CEDOCA waaruit hij concludeert dat er geen sprake kan zijn van veilige leefomstandigheden voor burgers in de provincie Herat. De motivering in de bestreden beslissing omtrent de nood aan subsidiaire bescherming voor Afghanen afkomstig uit Herat blijkt dus kennelijk strijdig te zijn met de beleidsnota van februari 2010, aldus nog verzoeker. Ten slotte meent hij dat de huidige situatie in Afghanistan geenszins verenigbaar is met de minimale normen van veiligheid en waardigheid die men met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet heeft willen beschermen.

Aan het verzoekschrift wordt een fragment van het rapport van 11 oktober 2011 van Home Office, UK Border Agency betreffende Afghanistan, het "*Human Rights Watch – World Report 2012*" en een nota van het CGVS "*Beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers*", februari 2010, toegevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het onlogisch lijkt dat zijn ontvoerders zouden wachten op een eventuele terugkeer van hemzelf naar Herat terwijl zijn zus, die een veel gemakkelijker doelwit zou zijn als vrouw, ongemoeid gelaten wordt waardoor zijn ontvoering en het doel ervan weinig aannemelijk overkomt en zijn geloofwaardigheid hierdoor in ernstige mate wordt aangetast, (ii) hij ook over de rol van de neef van zijn schoonbroer dubieuze verklaringen doet waarbij zich de vraag stelt waarom de ontvoerders gedurende twee dagen bij het originele plan blijven en zich pas daarna zorgen beginnen te maken over het feit dat hij van één van hen het gezicht heeft gezien, (iii) het ook bijzonder ongeloofwaardig lijkt dat een op geld bewuste crimineel zoals de neef van zijn schoonbroer zich tevreden zou stellen met zijn deel, anderhalf miljoen afghani, aangezien hij er van uitging dat verzoekers familie zeker met drie keer anderhalf miljoen afghani over de brug zou kunnen komen zoals bij het originele plan het geval was en het ook niet duidelijk lijkt waarom de neef van zijn schoonbroer zichzelf heeft bekend gemaakt tegenover de familie en zich zo blootstelt aan vervolging van de autoriteiten, (iv) het weinig aannemelijk klinkt dat als zijn vervolgers op zoek zijn naar verzoeker, ze zijn familie eerst via de telefoon op de hoogte brengen dat ze wel degelijk op zoek zijn waarna hij voorzorgen kan nemen en vluchten, (v) het weinig doorleefd overkomt dat hij niet weet hoe de ruil verlopen is voor zijn leven en het geld en zijn excuus dat hij weinig tijd had om hierover te spreken met zijn vader toen hij ondergedoken zat in de stad Herat geen excuus is aangezien hij sindsdien voldoende contact heeft gehad met zijn vader via de telefoon om hiernaar te vragen, (vi) het CGVS bijgevolg geen geloof hecht aan het feit dat hij ontvoerd is geweest en aan het feit dat hij bij terugkeer het risico loopt belaagd te worden door zijn ontvoerders, (vii) de neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen veranderen, zoals toegelicht, en (viii) na grondige actuele analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven en het niveau van geweld daar niet van aard is dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet zouden lopen.

2.3. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 december 2011, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4.1. Waar verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weinig rekening hield met de neergelegde documenten en toestand in land van herkomst en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich gefocust heeft op kleine onduidelijkheden die niet te wijten zijn aan verzoeker en die de aard van zijn asielaanvraag niet per se in twijfel brengen, dient te worden benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.4.2. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker een taskara heeft ingediend, onleesbare bewijzen van grondeigendom en andere documenten die zijn totaal onleesbaar zijn. Verzoeker betwist dit niet. Hij beweert dan ook ten onrechte dat weinig rekening werd gehouden met de neergelegde documenten vermits in de bestreden beslissing dienaangaande correct wordt gesteld dat de taskara enkel zijn identiteit bevestigt, en de onleesbare bewijzen van de grondeigendom enkel bewijzen dat de familie grond bezit. Met totaal onleesbare documenten kan bezwaarlijk rekening gehouden worden. Wat de "kleine onduidelijkheden" betreffen dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas dat hij ontvoerd werd en dat verzoeker er niet in slaagt de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten, zoals blijkt uit wat volgt.

2.5.1. Waar verzoeker stelt dat ontvoeringen vaak voorkomen in Afghanistan, gaat hij er aan voorbij dat dit argument niet voldoende is om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Het is aan verzoeker om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, wat hij niet heeft gedaan.

2.5.2. Uit de lezing van verzoekers verklaringen zoals deze blijken uit de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker zeer onduidelijk is over de redenen waarom hij zou zijn ontvoerd. *“Mijn vader had heel veel gronden en daardoor heeft hij vijanden gekregen”* (stuk 14, vragenlijst, nr. 5) – *“Tijdens het eerste gehoor zei u dat u misschien ontvoerd werd omwille van uw gronden, blijft u daarbij? Ja het klopt het gaat over gronden. Die mannen kennen mijn vader van vroeger en ze zijn tegenstanders van mijn vader. Enkele jaren geleden hebben ze valse doc gemaakt ze wilden onze gronden in beslag nemen maar schoonbroer heeft ons op de hoogte gebracht en vader heeft originele documenten doorgestuurd en mijn schoonbroer is ermee naar de rechtbank gegaan en heeft he zo kunnen tegenhouden (...)”* (gehoor CGVS, p. 13) *“Maar uw ontvoerders kenden dan uw vader? Ja, daarom was ik ontvoerd. Ze hebben mijn vader gekend. Ze hebben slechte dingen gezegd over mijn vader. Ze zeiden dat het ons niet gelukt is om hem op te pakken maar het is gelukt om zijn zoon te ontvoeren. Was er een poging om uw vader te ontvoeren of hoe moet ik dit begrijpen? Mijn vader heeft eerst de familie geholpen om het land te verlaten en dan ook mijn andere broers en als laatst mijn vader vertrokken. Maar omwille van de komst van de taliban? Ja omwille van de taliban want mijn vader had schrik want zijn leven liep in gevaar mijn broer is spoorloos sindsdien. Maar los van de taliban, uw ontvoerders zeiden het is ons niet gelukt om uw vader op te pakken. Waarom zeiden ze dit? Ja want mijn vader was actief bij mujahedeen sowieso zijn leven was in gevaar want die mensen waren tegen mujahedeen. De mensen bedoelt u uw ontvoerders? Ja, ik bedoel de taliban. Dus nu zegt u dat uw ontvoerders de taliban waren? Ja de tegenstanders van mijn vader de taliban (...)”* (gehoor CGVS, p 16).

Zo verzoeker aldus laat doorschijnen dat hij ontvoerd is door personen, vijanden van zijn vader gelinkt met de Taliban, en dat de aanleiding van de ontvoering ook betrekking heeft op de gronden die zijn vader bezit, wijst de Raad erop dat volgens verzoekers verklaringen er al problemen zouden geweest zijn in het verleden en dat zijn schoonbroer kon verhinderen dat deze personen de eigendommen van zijn vader konden confisqueren door naar de rechtbank te stappen. De Raad is dan ook van oordeel dat indien deze personen zijn vader wilden viseren en de gronden in handen wilden krijgen de aangewezen persoon om te kidnappen dan ook de schoonbroer was vermits deze laatste zich duidelijk in Herat bevond en hun voornemen kon blokkeren. Dat verzoekers zus en schoonbroer jaren in Kabul hebben gewoond wijzigt niets aan de vaststelling dat verzoeker zelf verklaarde dat *“enkele jaren geleden”* zijn schoonbroer via de rechtbank kon tegenhouden dat de gronden in beslag genomen werden (gehoor CGVS, p. 13). Daarenboven is het niet in het minst geloofwaardig dat één van de daders van de ontvoering, met name de neef van de schoonbroer, zichzelf kenbaar zou maken aan de familie nadat hij anderhalf miljoen afghani had geïncasseerd vermits, zelfs indien de schoonbroer niet zou weten waar de neef zich bevindt, hij op deze manier de mogelijkheid om klacht in te dienen tegen hem alleen maar eenvoudiger maakt. Anderzijds kan worden aangenomen dat indien verzoeker slachtoffer zou zijn geweest van een ontvoering en de familie anderhalf miljoen afghani zou hebben betaald aan één van de ontvoerders zij in ieder geval klacht zouden hebben ingediend tegen de ontvoerder indien zij op de hoogte zou zijn geweest van de naam van één van de criminelen. Dit klemt des te meer nu verzoeker voorhoudt dat de andere twee criminelen van plan waren hem te doden omdat hij het gezicht van één van hen zou hebben gezien. Meer nog, het ongeloofwaardig karakter wordt verder ondersteund door verzoekers verklaring dat de twee andere ontvoerders, nadat hij kon ontkomen met de hulp van één van de drie, de familie opbelde om mee te delen dat ze naar hem op zoek waren, terwijl hij en de familie op deze manier voorzorgen kunnen nemen om hun plan te verhinderen. Tot slot kan ook redelijkerwijs worden aangenomen dat de twee criminelen eerder achter de neef zouden gaan, in plaats van hun tijd te verspillen met de familie op te bellen, vermits deze neef niet alleen het plan in de war heeft gestuurd waardoor zij zonder afghani achterblijven, doch tevens de getuige bij uitstek is om hen te verraden, temeer hij familie is.

Verzoekers verweer dat er tijdens het gehoor nooit expliciet werd gevraagd wie van de ontvoerders had gebeld om de familie te verwittigen, mist feitelijke grondslag. De Raad leest in het gehoorverslag het volgende: ***“Daarna kreeg u nog bedreigingen van wie waren die? Die twee andere mannen Naar wie hadden die gebeld? Naar mijn vader en schoonbroer Naar alletwee? Ja Hoeveel keer? Ik weet niet hoeveel keer Wanneer was de eerste keer? De eerste dag denk ik mijn schoonbroer vertelde me dat de eerste nacht ze werden gebeld we zijn op zoek naar hem als we hem deze keer oppakken zal hij nooit meer vrijkrijgen.”*** (gehoorverslag CGVS, p. 20)

Waar verzoeker nog aanvoert dat het niet ongeloofwaardig is dat hij tijdens de korte periode met zijn vader de omstandigheden van de afgifte van het losgeld niet besprak is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht stelt dat het niet aannemelijk is dat

verzoeker hierover nooit heeft gesproken met zijn vader sinds hij hier in België is (gehoorverslag CGVS, p. 21-22: **“Maar nu hebt u geregeld contact met hem? Ja ik heb hem gevraagd maar mijn vader zegt niks het is achter de rug het is geregeld je bent niet meer hier”**).

2.5.3. Dat bij gebrekkige nationale bescherming de internationale bescherming kan worden ingeroepen, kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd. Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin dienend omdat rechterlijke beslissingen geen precedentwaarde hebben.

2.6. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het door verzoekers opgediste relaas, kan evenmin worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissingen een schending zouden uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM overigens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is. (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moeten verzoekers het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar hun land van herkomst, wat zij in casu niet aantonen. In zoverre verzoekers zich voor hun verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van hun asielrelaas, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Dienvolgens kunnen verzoekers zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7.2. Waar verzoeker stelt dat er niet getwijfeld wordt aan zijn herkomst en verwijst hij naar de beleidsnota van het CGVS van februari 2010 waarin opgenomen is dat subsidiaire bescherming wordt toegekend aan asielzoekers uit zijn regio Herat, lijkt hij er aan voorbij te gaan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert gesteund is op een actualisering van de toestand in Herat van 24 oktober 2011 (Subject Related Briefing (SRB) “Afghanistan” “Veiligheidssituatie in het westen van Afghanistan (Badghis, Ghor, Herat, Farah, Nemroz”). Uit deze analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat stad relatief rustig is en het aantal veiligheidsincidenten erg beperkt is gebleven. Op basis van de geraadpleegde bronnen kan ook vastgesteld worden dat er in de districten Farsi, Kohsan, Zinda Jan, Herat, Injil en Guzara in de provincie Herat geen sprake is van veralgemeend geweld. Het niveau van geweld is daar niet van dien aard dat burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet zouden lopen. Herat stad is bereikbaar via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven (SRB, p. 25). Waar verzoeker stelt dat er nog veel veiligheidsproblemen worden vermeld in het Cedoca-verslag en er enkel een kortstondige vermindering van het geweld werd vastgesteld op een periode van enkele maanden, wijst de Raad erop dat “*De verschillende bronnen die een analyse geven van het conflict in Afghanistan (...) voor 2010 en 2011 een regionaal onderscheid in de veiligheidssituatie hanteerden*” (SRB, p. 12) en concreet voor Herat de veiligheidssituatie wordt besproken vanaf de eerste helft van 2009, waarbij “*In de eerste maanden van 2010 (...) de stad Herat door ANSO relatief rustig (werd) genoemd. In juni 2010 (...) ANSO een daling van het aantal veiligheidsincidenten in de provincie ten aanzien van het aantal in juni 2009 (registreerde). (...) Op 2 april 2011 (...) er voor de eerste keer sinds 2009 een gewapende aanval (was) in Herat. Volgens ANSO (...) dit ongebruikelijk (is) en (...) de stad kalm (is). Eind mei 2011 (...) er in de stad een zwaar incident gebeurde: een aanval met zelfmoordterroristen op een Italiaanse basis, waarbij vier doden vielen. Dit (...) echter een geïsoleerd incident (is). (...)*” (SRB, p. 24-25)

Tot slot wijst de Raad erop dat de beleidsnota van februari 2010 steunt op de veiligheidssituatie in 2009 en zoals blijkt uit de SRB is de situatie sindsdien wel degelijk in positieve zin verbeterd en volgt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de veiligheidssituatie waarna, indien nodig, het beleid wordt aangepast aan de actuele situatie.

Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied Herat stad, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Waar verzoeker nog verwijst naar een rapport van Human Rights Watch 2012 dient te worden vastgesteld dat dit de algemene situatie van Afghanistan betreft, en dat hetzelfde kan gesteld worden van de bladzijden uit het rapport van 11 oktober 2011 van Home Office, UK Border Agency en dat dit geen afbreuk doet aan de meer specifieke informatie in de SRB, meer bepaald de informatie die betrekking heeft op Herat, de stad waar verzoeker vandaan komt.

De Raad wijst in casu nog op de uitspraak van het EHRM waarin het Hof oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. Sweden, (Application no. 23505/09) 20 juli 2010)

2.8. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS